

settes, at de Straffebestemmelser, der ville komme til Anvendelse, naar nogen kræfter Statsanlæg, ogsaa skulle komme til Anvendelse, naar nogen kræfter det koncessionerede Selskabs Ret. — Endvidere bestemmer Loven i § 16, at de Regler, der indeholdes i §§ 9—12 og 14—15 for Statens Telegraf- og Telefonledninger, og hvorefter der gives disse Ret til at kunne anlægge Ledninger og i den Anledning disponere over fremmed Ejendom, ogsaa kunne gøres gældende for de koncessionerede Selskaber, men dog saaledes, at i hvert enkelt Tilfælde Anvendelsen af de nævnte Bestemmelser betinges af Indenrigsministerens Samtykke. — Endelig skal jeg henvise til en ny § 18, hvorved Indenrigsministeren i de udfærdigede Koncessioner kan optage en Bestemmelse, der pålægger Funktionærerne ved de koncessionerede Selskaber at iagttage Hemmeligholdelsespligten, hvad der allerede gælder for Statstelegrafens og Telefonens Vedkommende. Herved blive de koncessionerede Selskaber betydelig bedre stillede end efter den tidligere Affattelse. Man har altsaa her paa den ene Side givet mere, medens man paa den anden Side, som jeg nævnte, har indskrænket Betydningen af Anerkendelsen ved Bestemmelserne i § 4. — Der er jo forbeholdt Staten Ret til at erhverve et privat Telegraf- og Telefonselskab, og Bestemmelserne herom indeholdes i § 6. Her er der da indsat den ny Bestemmelse, at Burderingen i Tilfælde af, at Staten saaledes vil overtage et privat Anlæg, skal ske ved den Burderingskommission, jeg tidligere nævnte. — Der er endvidere i § 6, 2det Stykke givet nogle nærmere Regler for, hvorledes Erstatningen bliver at beregne. Bestemmelsen, om at der i den Henseende skal tages Hensyn til „det Udbytte, som Anlægget ved forsvarlig Drift og med passende Takster kan antages at give“, var allerede indsat i Forslaget af det andet Ting, men der er tilføjet, at der endvidere skal tages Hensyn til „om Anbringelsen af Ledningerne er hjemlet ved en af Anlægget dertil erhvervet Rettighed“.

Bestemmelsen i § 8 er ny, den gaar ud paa, at Taksterne for Benyttelsen af Statens Ledninger kunne, for saa vidt de ikke ere bestemte ved Lov, fastsættes af Indenrigsministeren, dog kun saaledes, at de til enhver Tid atter kunne ændres. Hidtil har det jo været

saaledes, at Taksterne have kunnet ansættes administrativt, hvorved dog maa bemærkes, at Taksterne ved Statstelegrafen ere fastsatte ved Forhandling med Rigsdagen, forinden der er blevet givet en større Bevilling. Denne Bevillings Givelse var saaledes betinget af, at Administrationen bandt sig til visse Takster, og for saa vidt kan det siges, at Taksterne for Statstelegrafen ere loubestemte — i hvert Fald opfatter jeg Forholdet saaledes, at Administrationen ikke er berettiget til at fravige dem, medmindre der derom opnaas Forstaelse med Rigsdagen. I øvrigt opretholder Paragraffen kun den nu bestaaende Tilstand, at det er Administrationen, der fastsætter Taksterne, og udtaler kun dette, at Taksterne ogsaa kunne blive at fastsætte ved Lov, noget, man ganske sikkert vil komme til, men ikke før efter en vis Tids Forløb, nemlig efter at denne Lov har virket saaledes, at man faar større Fasthed med Hensyn til Benyttelsen af Statstelefonerne.

I Kapitel II er der givet forskellige Bestemmelser om Ledningernes Anbringelse og Benyttelse, der navnlig tilføjte at give Statsanlægene en Ret til at anbringe Ledninger ogsaa paa privat Ejendom. Her er der foretaget nogle enkelte Ændringer, af hvilke jeg skal nævne en Ændring i Slutningen af § 9, der gaar ud paa, at til behøvede Huse have Statsanlæggenes Funktionærer „dog kun Afgang om Dagen, ad anvist Vej, og kun for saa vidt det kan ske uden Ulempe for Beboerne; til Behøvslejligheder have de ikke Afgang.“ Folketinget er her gaaet adskilligt videre, end det høje Ting gif ved Behandlingen forrige Aar, men jeg tror at turde sige, at der allerede her under Behandlingen var en stærk Stemning oppe for at begrænse den Ret, Regeringsforslaget indeholdt for Statstelegrafen med Hensyn til det omhandlede Forhold. Folketinget har saaledes fortsat paa den samme Vej, som det høje Ting var inde paa, og ganske vist kan der om denne Bestemmelse her siges, at den maaste gaar lovlig vidt, men imidlertid, vi maa jo prøve, hvorledes vi komme frem med den, og det gaar forhaabentlig ogsaa nok. — Endvidere kan jeg nævne Bestemmelsen i § 12, sidste Stykke, hvor Folketinget ligeledes er gaaet videre end det høje Ting her. Det vil erindres, at i Regeringsforslaget var der en Bestemmelse